

Ο.Λ.Μ.Ε.

Ερμού & Κορνάρου 2

ΤΗΛ: 210 32 30 073 – 32 21 255

www.olme.gr

e-mail: olme@otenet.gr

Αθήνα, 23/09/2024

Α.Π.: 109

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΓΣ ΤΩΝ ΕΛΜΕ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών αποτυπώνουν με εμφατικό τρόπο τη σφραγίδα των γεωπολιτικών συγκρούσεων αλλά και της αντιπαράθεσης της αξίας του ανθρώπου με την κυριαρχία της βίας. Αυτές τις ημέρες η σημασία της ειρήνης είναι πιο ισχυρή από ποτέ και η ανάγκη για την προάσπιση της πρέπει να γίνει κυρίαρχη επιδίωξη.

Η Ελλάδα του σήμερα βιώνει μια ιδιόμορφη πραγματικότητα όπου αποκλεισμοί και ευημερία συνυπάρχουν για τους πολλούς και τους λίγους αντίστοιχα και διαμορφώνουν μια νέα πραγματικότητα, αυτή των κοινωνικών ανισοτήτων που διαρκώς βαθαινουν και οξύνονται.

Στον χώρο της Παιδείας κυρίαρχη διάσταση της κυβερνητικής πολιτικής είναι η επίδειξη ενός αυστηρού διοικητισμού ο οποίος συμπληρώνεται από τη διάθεση ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης.

Η επιλογή της ανάδειξης της αξιολόγησης ως η απάντηση σε όλες τις κακοδαιμονίες της εκπαίδευσης και η άρνηση υιοθέτησης πολιτικών που θα αλλάξουν πραγματικά τις συνθήκες άσκησης του εκπαιδευτικού έργου φανερώνει την έλλειψη οράματος, την αποσπασματικότητα του σχεδιασμού, τις νεοφιλελεύθερες επιδιώξεις και κυρίως την απουσία της αναγκαίας χρηματοδότησης. Την ίδια ώρα η επίκληση της ανάγκης συμμόρφωσης στο νόμο γίνεται με τρόπο επιλεκτικό καθώς το ίδιο το κράτος δεν εμφανίζει διάθεση να συμμορφωθεί με τις αποφάσεις δικαστηρίου για το θέμα της μονιμοποίησης των νεοδιόριστων του 2020 αλλά και τις αποφάσεις του ΣτΕ για την επαναφορά των Κοινωνικών Επιστημών και της Καλλιτεχνικής Παιδείας. Ταυτόχρονα, παραβιάζει την κείμενη νομοθεσία με στόχο χιλιάδες συγχωνεύσεις-καταργήσεις τμημάτων, αδιαφορώντας για τις παιδαγωγικές συνέπειες στα παιδιά και τις εργασιακές συνέπειες στον κλάδο.

Η δε ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης αποτελεί πολιτική επιλογή απαξίωσης του συνδικαλισμού, βασικού πυλώνα της δημοκρατίας που προστατεύεται από το Σύνταγμα, μια πολιτική βαθιά εχθρική απέναντι στον κόσμο της εργασίας και το δημόσιο σχολείο.

Η γκρίζα πραγματικότητα του σχολείου διαμορφώνει μια καχεκτική καθημερινότητα. Είμαστε ο μοναδικός κλάδος του δημοσίου που ένα τόσο μεγάλο ποσοστό εργαζομένων ζει μακριά από τις οικογένειες τους. Χιλιάδες νεοδιόριστοι εκπαιδευτικοί, αναπληρώτριες και αναπληρωτές καλούνται με πενιχρούς μισθούς να ζήσουν μακριά από τα σπίτια τους και τις οικογένειες τους πληρώνοντας πανάκριβα ενοίκια στις τουριστικές περιοχές.

Οι μισθοί μας είναι μισθοί φτώχειας και εξαθλίωσης. Η αύξηση στους μισθούς των εκπαιδευτικών ήταν τελικά μία πενιχρή οριζόντια αύξηση 35-40 ευρώ καθαρά μηνιαίως. Παρά την ονομαστική αυτή αύξηση, οι πραγματικοί μισθοί των εκπαιδευτικών έχουν μειωθεί κατά 9% σύμφωνα με στοιχεία του ΟΟΣΑ, οι χώρες του οποίου καταγράφουν αύξηση 4% κατά μέσο όρο. Την ίδια ώρα ο φόρτος εργασίας συνεχώς αυξάνεται, η γραφειοκρατία κυριαρχεί ενώ οι εκπαιδευτικοί με το έργο τους

καλύπτουν τις ελλείψεις που υπάρχουν σε επίπεδο γραμματειακής υποστήριξης και φύλαξης.

Στη δραματική αυτή σύνθλιψη της καθημερινότητας, στην εκρηκτική χειροτέρευση των συνθηκών διαβίωσης, στην υπονομευτική για την κοινωνική συνοχή οικονομική ασφυξία γίνεται πια σαφές πως ο θρυμματισμός της κανονικότητας αλλά κυρίως η φτωχοποίηση των πολιτών έχει πια στοιχεία μόνιμης παρουσίας.

Η κραυγή αγωνίας των εκπαιδευτικών που διορίστηκαν ή τοποθετούνται σε περιοχές μακριά από τα σπίτια τους και ιδιαίτερα αυτών που θα εργαστούν σε τουριστικές περιοχές είναι ηχώ διαμαρτυρίας και όχι επαιτείας. Ο κόσμος της εκπαίδευσης βρίσκεται χρόνια τώρα μπροστά σε μια ασφυκτική πραγματικότητα, αυτή των πανάκριβων ενοικίων η οποία σε συνδυασμό με τους εξαιρετικά χαμηλούς μισθούς, την ακρίβεια και την ενεργειακή φτώχεια οδηγούν στην εξαθλίωση και τη φτωχοποίηση. Η Πολιτεία δεν δείχνει στην πράξη να προβληματίζεται για την εικόνα εκπαιδευτικών οι οποίοι καταλήγουν να μένουν σε κάμπινγκ ή ακόμη και στο αυτοκίνητο τους μην έχοντας λύση στο στεγαστικό τους πρόβλημα. Η αδιαφορία της Πολιτείας αποτυπώνει και την έλλειψη ενδιαφέροντος για την ίδια την εκπαίδευση και τους ανθρώπους που την υπηρετούν.

Ο νεοδιόριστος εκπαιδευτικός καλείται να ζήσει με 776 ευρώ τον μήνα. Πώς θα γίνει αυτό εάν πρέπει να πληρώνει ιλιγγιώδη ποσά για ενοίκια, εισιτήρια ή ρεύμα; Είναι απόλυτη προτεραιότητα να θέσει η ΟΛΜΕ το ζήτημα της ανάγκης αύξησης των μισθών και καταπολέμησης της ακρίβειας αλλά και αντιμετώπισης του ζητήματος της στέγασης. Τα δύο αυτά ζητήματα διαμορφώνουν με τρόπο καταλυτικό την ποιότητα ζωής σήμερα και μαζί με το εξαιρετικά κρίσιμο θέμα της ενεργειακής φτώχειας συνθέτουν το ψηφιδωτό που ταλανίζει τους πολίτες.

Το 2024 υπάρχει ανάγκη και απαίτηση ως κρίσιμο στοιχείο διασφάλισης της κοινωνικής συνοχής η αντιμετώπιση της φτωχοποίησης να γίνει πράξη και να μην παραμείνει ευχή. Είναι ανάγκη των καιρών, απαίτηση των πολλών, βασική συνθήκη για την υπεράσπιση της κοινωνικής δικαιοσύνης και της δημοκρατικής λειτουργίας.

Ιδιαίτερα για τους ανθρώπους της εκπαίδευσης που υφίστανται τόσα χρόνια πια τη διακριτική μεταχείριση σε βάρος τους, ιδιαίτερα στο πεδίο των μισθολογικών απολαβών είναι πια ώρα για αλλαγή πολιτικής. Είναι θέμα δικαιοσύνης και αντιμετώπισης με όρους ισοτιμίας και αξιοπρέπειας.

Το Υπουργείο σε αυτές τις συνθήκες επιλέγει να ιεραρχήσει ως κορυφαία επιλογή τη μείωση των τμημάτων. Η ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας επέλεξε να απομειώσει με τις επιλογές της όλες τις βαθμίδες εκπαίδευσης και ιδιαίτερα την επαγγελματική εκπαίδευση. Καταργήσεις τμημάτων και μη έγκριση ολιγομελών διαμορφώνουν ουσιαστικά όρους αποκλεισμού για μαθήτριες και μαθητές που επιλέγουν τομείς και ειδικότητες που τα σχολεία τους πια δεν θα προσφέρουν. Οι σαρωτικές σε έκταση και ένταση καταργήσεις τμημάτων-τομέων-ειδικοτήτων διαμορφώνουν μια νέα πραγματικότητα, αυτή της συρρίκνωσης καθώς μαθητές και μαθήτριες δεν μπορούν να βρουν την ειδικότητα/κατεύθυνση που επιθυμούν και οδηγούνται είτε στο να επιλέξουν διαφορετικά από την αρχική τους επιλογή ή να αναγκαστούν να εγγραφούν σε σχολεία άλλων περιοχών αποδεχόμενοι μια ουσιαστική χειροτέρευση της καθημερινότητάς τους. Την ίδια ώρα εκπαιδευτικοί οδηγούνται σε καθεστώς υπεραριθμίας με τρόπο αναντίστοιχο της πραγματικότητας που ισχύει ενώ τομεάρχες και υποδιευθυντές σχολείων παύονται από τις θέσεις τους καθώς οι προϋποθέσεις ύπαρξης της θέσης τους παύουν να υφίστανται.

Με μια διοικητική πρακτική που αποτυπώνει μια βαθιά στην ουσία της αυταρχική αισθητική και έκφραση επιδιώκεται η διαμόρφωση μιας νέας εκπαιδευτικής πραγματικότητας όπου η κανονικότητα πια θα είναι τα τμήματα των 27+ μαθητών και

μαθητριών. Με τρόπο συστηματικό μα και συστημικό πια, επιλέγεται η αποδόμηση κάθε έννοιας παιδαγωγικής λειτουργίας και διαμορφώνεται ένα πλαίσιο όπου εκπαιδευτικοί και μαθητές/τριες θα αντιμετωπίζονται ως εν δυνάμει μετακινούμενες μονάδες ανάλογα με τη διαθεσιμότητα και τις ανάγκες της κάθε σχολικής μονάδας.

Την ίδια ώρα η πρώτη περίοδος της σχολικής χρονιάς κυλάει με δεκάδες χιλιάδες κενά για τα οποία διαφαίνεται ο κίνδυνος να καλυφθούν με σημαντική καθυστέρηση.

Είναι ωστόσο χαρακτηριστική η αντίφαση αυτή της εξαιρετικά καχεκτικής πραγματικότητας του σήμερα με την επικοινωνιακή θριαμβολογία που συνόδευσε την ανακοίνωση των 10.000 διορισμών, διορισμών που ήταν εξαιρετικά αναγκαίο να γίνουν και οι οποίοι ωστόσο δεν καλύπτουν τις εξαιρετικά μεγάλες ανάγκες που έχουν τα σχολεία σήμερα. Είναι απόλυτη ανάγκη να διασφαλίσει η ηγεσία του Υπουργείου ότι ο αριθμός των εκπαιδευτικών που θα εργαστούν τελικά φέτος δεν θα είναι μειωμένος σε σχέση με πέρσι.

Η επιλογή αυτή, η θεώρηση αυτή, η πολιτική αυτή υπονομεύουν αναπόδραστα το δημόσιο σχολείο, του αφαιρούν κάθε συνθήκη ουσιαστικής λειτουργίας και μετασχηματίζουν τη δημόσια εκπαίδευση σε μια κατασκευή που δεν θα θυμίζει πια παιδαγωγική διαδικασία.

Η επένδυση στο δημόσιο σχολείο είναι επένδυση στη κοινωνική δικαιοσύνη, αποτελεί πολιτική υπεράσπισης της κοινωνικής κινητικότητας και συγκροτεί ουσιαστικό μηχανισμό δημοκρατικής λειτουργίας.

Οι διαδικασίες πρόσληψης στο ψηφιακό φροντιστήριο αλλά και η γενικότερη συζήτηση με αφορμή την προσμέτρηση της ιδιωτικής προϋπηρεσίας διαμορφώνει ένα νέο πλαίσιο το οποίο αλλάζει δομές και λειτουργίες με ένα τρόπο πρωτόγνωρο. Η πιο κρίσιμη ωστόσο παρέμβαση είναι αυτή για τις αυτόνομες τάξεις. Διαμορφώνει μια νέα πραγματικότητα όπου το δημόσιο αγαθό της εκπαίδευσης δεν θα παρέχεται με τους ίδιους όρους. Η δημιουργία αυτόνομων τάξεων σε απομακρυσμένες περιοχές με την πρόβλεψη ψηφιακής συμπλήρωσης της διδασκαλίας οδηγεί στην αποδυνάμωση της φυσικής παρουσίας των εκπαιδευτικών. Δεν είναι αποδεκτά παιδαγωγικά οποιαδήποτε προσέγγιση που οδηγεί σε κατάργηση σχολικών μονάδων ή σε περιορισμό της λειτουργίας τους έστω και έμμεσα.

Εντύπωση προκαλεί επίσης η επιλογή να διαμορφωθούν συνθήκες και όροι εισδοχής του ιδιωτικού τομέα σε διάφορα πεδία. Τέτοια περίπτωση είναι η πρόβλεψη για τη συνδρομή των ομάδων δράσης για περιστατικά σχολικής βίας αλλά και στο πεδίο του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού απομειώνεται το βάρος του δημοσίου χαρακτήρα των παρεμβάσεων.

Η εμμονή της κυβέρνησης στην αντιεπιστημονική και αντιπαιδαγωγική «αξιολόγηση» αλλά και στις πρωτοφανείς διώξεις απεργών δημιουργεί ένα πολεμικό κλίμα, που δυσχεραίνει έτι περισσότερο την ουσιαστική αναβάθμιση του παρεχόμενου εκπαιδευτικού έργου και αποτελεί ξεκάθαρη προσπάθεια αποποίησης των ευθυνών της για τα προβλήματα της εκπαίδευσης και μετακύλισής τους στις πλάτες των εκπαιδευτικών.

Η κυβέρνηση επίσης οφείλει να προβεί στις αναγκαίες διορθωτικές παρεμβάσεις σε σχέση με τις προβλέψεις που αφορούν εκπαιδευτικούς με αναπηρία (ή μέλη των οικογενειών τους) και να ανταποκριθεί με ευθύνη και δικαιοσύνη στην ανάγκη να στηριχτούν στην πράξη και όχι στα λόγια.

Η απάντησή μας

Το συνδικαλιστικό κίνημα καλείται να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο στην υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου σε ένα πλαίσιο θεσμικό, οργανωτικό και κοινωνικό. Η υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης, η ισότητα των

ευκαιριών και το όραμα της προόδου για όλους και όχι για τους λίγους πρέπει να αποτελέσει την κορυφαία στόχευσή. **Σε αυτή την προσπάθεια πρέπει να αναδειχθεί η αξία της εκπαίδευσης ως δημόσιο αγαθό.** Οι μάχες που έχουμε μπροστά μας για την υπεράσπιση του δημόσιου αγαθού θα είναι σκληρές. Οι μάχες αυτές ωστόσο δεν πρέπει απλά να δοθούν. Δεν θα πρέπει να εξαντλήσουμε τη δυναμική μας σε αυτοανοφορικές και αυτάρεσκες διεργασίες όπου θα είμαστε ικανοποιημένοι απλά για το ότι παλέψαμε.

Η Ομοσπονδία έχει διαμορφώσει θέσεις και προτάσεις που μπορούν να αποτελέσουν τη βάση πάνω στην οποία θα διεκδικηθούν οι αγώνες του κόσμου της εκπαίδευσης. Είναι όμως ξεκάθαρο πως η προσπάθεια του κλάδου δεν πρέπει να χαρακτηρίζεται από μια θεώρηση μονοθεματική και μονοδιάστατη.

Το κυρίαρχο αίτημα που πρέπει να αναδείξουμε είναι αυτό των μισθών, των συνθηκών διαβίωσης και της ανάγκης να αλλάξει η γκρίζα πραγματικότητα στην καθημερινότητα του σχολείου. Είναι ώρα να γειωθούμε με την πραγματικότητα και να δώσουμε απαντήσεις στα προβλήματα της καθημερινότητας που ταλανίζουν τον κόσμο της εκπαίδευσης.

**Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ
ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΑΥΤΗ
ΓΙΑ ΜΙΣΘΟΥΣ ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ
ΓΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ**

Διεκδικούμε την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων του 20^{ου} και του 21^{ου} Συνεδρίου της ΟΛΜΕ με προτεραιότητα:

- Την ολόπλευρη στήριξη της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας ως πρώτη πολιτική επιλογή ενταγμένη στον ευρύτερο αγώνα των εργαζομένων για δίκαιη κοινωνία.
- Την οικονομική αναβάθμιση των εκπαιδευτικών, την αύξηση στους μισθούς μας και στις συντάξεις μας και τη διασφάλιση του ασφαλιστικού συστήματος και του συστήματος υγείας
- Την αντιμετώπιση των εκπαιδευτικών ανισοτήτων ως ένα μείζον κοινωνικό και δημοκρατικό ζήτημα. Απαιτούμε να διαμορφωθούν προγράμματα αντισταθμιστικής εκπαίδευσης, για να μπορούν όλοι οι μαθητές και όλες οι μαθήτριές μας να έχουν ανοιχτούς ορίζοντες τόσο στην παιδεία όσο και στην επαγγελματική τους εξέλιξη αλλά και στην κοινωνική τους πορεία.
- Να καταργηθούν οι νόμοι 4692/20 και 4823/21, να μονιμοποιηθούν αυτοδίκαια οι νεοδιόριστοι/ες εκπαιδευτικοί και να πάψουν οι διώξεις σε απεργούς.
- Να μπει ένα τέλος στις πρακτικές αυταρχισμού στα σχολεία και στους εκπαιδευτικούς μέσα από την εφαρμογή ενός υπέρμετρα τυπολατρικού και αυστηρού διοικητισμού, όπως αυτός εκφράζεται σε όλα τα επίπεδα της ιεραρχίας τόσο των εκπονητών της εκπαιδευτικής πολιτικής όσο και του ίδιου του μηχανισμού διοίκησης.
- Να αντιμετωπιστεί με τρόπο ουσιαστικό και με προσανατολισμό στην επικέντρωση στο εκπαιδευτικό έργο η γραφειοκρατία στο σχολείο, γραφειοκρατία που δημιουργεί κλίμα ασφυξίας στην ίδια την εκπαιδευτική λειτουργία, στο μορφωτικό και παιδαγωγικό ρόλο των εκπαιδευτικών.
- Να καλυφθούν όλα τα κενά των εκπαιδευτικών, να ανακληθούν οι συγχωνεύσεις/καταργήσεις τμημάτων και να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα

των υποδομών έτσι ώστε τα σχολεία να λειτουργούν απρόσκοπτα στο έργο τους.

- Πλήρη σύνταξη στα 60 με 30 χρόνια εργασίας. Καμία μείωση των κύριων και επικουρικών συντάξεων.
- Επαναφορά του διδακτικού ωραρίου στα προ του 2013 επίπεδα.
- Κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη (4808/21), που περιστέλλει τα εργασιακά και συνδικαλιστικά μας δικαιώματα
- Αντισταθμιστικά μέτρα ενίσχυσης των παιδιών σε κάθε σχολείο.
- Ουσιαστική αντιμετώπιση και πρόληψη της βίας.

Πρόγραμμα δράσης

Το ΔΣ της ΟΛΜΕ να καλέσει σε αποχή από τη συνοδεία σχολικών εκδρομών, αρχικά ως τα Χριστούγεννα, προκειμένου το υπουργείο να αλλάξει το νομικό πλαίσιο στην κατεύθυνση της προστασίας των συνοδών εκπαιδευτικών και να προβλέψει αμοιβή για την εκτός έδρας υπερωριακή εργασία.

Συμμετέχουμε στην πανεργατική απεργία της 13^{ης} Νοεμβρίου διεκδικώντας την ικανοποίηση των αιτημάτων του κλάδου, όπως αυτά έχουν ψηφιστεί στο 20^ο και το 210 Συνέδριο. Στο μεσοδιάστημα για την καλύτερη προετοιμασία της απεργίας:

Η ΟΛΜΕ και οι ΕΛΜΕ να προχωρήσουν σε συνεντεύξεις τύπου σε κεντρικά και τοπικά ΜΜΕ, περιοδικές, εκδηλώσεις κλπ για να αναδειχθούν τα προβλήματα της εκπαίδευσης.

Οι ΕΛΜΕ να προχωρήσουν σε ενημερώσεις στους Συλλόγους Γονέων και Κηδεμόνων και να οργανώσουν από κοινού τον αγώνα με εκδηλώσεις και παραστάσεις διαμαρτυρίας για τα τοπικά ζητήματα των σχολείων τους (κενά, συγχωνεύσεις, κλπ).

Να κρεμαστούν πανό και μαύρες σημαίες στα σχολεία ενάντια στην αποδόμηση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Για το ΔΣ της ΟΛΜΕ

Ο Πρόεδρος
Θεόδωρος Τσούχλος

Ο Γεν. Γραμματέας
Ανδρέας Καργόπουλος

Η ΓΣ θα πραγματοποιηθεί το Σάββατο 5/10 στο Ξενοδοχείο AMALIA (Λεωφ. Βασιλίσσης Αμαλίας 10), από 10.30 π.μ. έως 19.00. Λόγω της συγκέντρωσης που θα επακολουθήσει θα τηρηθούν αυστηρά τα χρονικά αυτά όρια.